

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobkyně „**spol. s r.o., IČ**“, se sídlem , proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 9. 8. 2012, č. j. 10099-2/2012-170100-21,

t a k t o:

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zaslanou Městskému soudu v Praze dne 6. 9. 2012 a následně postoupenou Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž Celní ředitelství Praha zamítlo odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Celního úřadu Kladno (dále jen „celní úřad“) o uvolnění zajištěných vybraných výrobků ze dne 23. 4. 2012, č. j. 9306-14/2012-176900-024, a toto rozhodnutí potvrdilo.

Dne 1. 1. 2013 nabyl účinnosti zákon č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění zákona č. 407/2012 Sb., který ustanovením § 81 odst. 1 zrušil celní ředitelství. Podle § 82 odst. 1 ve spojení s § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona jejich působnost správního orgánu nejbližší nadřízeného celním úřadům přešla na Generální ředitelství cel. Protože podle § 69 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, na nějž přešla působnost správního orgánu, který rozhodl v posledním stupni, je žalovaným v této věci ze zákona nově Generální ředitelství cel namísto Celního ředitelství Praha. Pokud se dále hovoří o žalovaném ve vztahu k okolnostem nastalým do 31. 12. 2012, rozumí se jím Celní ředitelství Praha.

Žalobkyně uvedla, že předcházejícím rozhodnutím celního úřadu ze dne 10. 4. 2012, č. j. 9306-7/2012-176900-024, navazujícím na opatření téhož úřadu zachycené v protokolu ze dne 4. 4. 2012, č. j. 9306-4/2012-176900-024, došlo k zajištění podezřelých výrobků v jejím vlastnictví s odkazem na § 42 odst. 2 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění zákonů č. 95/2011 Sb., č. 221/2011 Sb. a č. 420/2011 Sb. (dále jen „zákon o spotřebních daních“). Proti tomuto rozhodnutí si podala odvolání, jemuž bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2012, č. j. 9499-2/2012-170100-21, vyhověno a rozhodnutí o zajištění výrobků bylo pro jeho nezákonnost odklizen s účinky *ex tunc*. Ještě předtím však v návaznosti na výsledky analýzy odebraných vzorků provedené v Celně technické laboratoři Praha celní úřad dne 23. 4. 2012 pod č. j. 9306-14/2012-176900-024 rozhodl o uvolnění zajištěných vybraných výrobků podle § 42c odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Žalobkyně brojí žalobou proti zamítnutí odvolání proti tomuto posledně uvedenému rozhodnutí, přičemž argumentuje tím, že

žalovaný s ohledem na zásadu legality zakotvenou v čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny nemohl rozhodnout o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, neboť se o vybrané výrobky ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o spotřební dani vůbec nejednalo (což potvrdila i provedená laboratorní analýza). Žalobkyně odmítla argumentaci žalovaného, že rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků je činěno v časové tísní na základě pouhého důvodného předpokladu, že zajišťované výrobky jsou vybranými výrobky a že smyslem rozhodnutí o uvolnění zajištěných vybraných výrobků podle § 42c odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních je vydat ty výrobky, u nichž se tento předpoklad nepotvrdil. Naopak trvala na přesném respektování textu právní normy, jež se vztahuje pouze na zákonem definované vybrané výrobky a nikoliv na výrobky jiné. Uvedla, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena na svých veřejných subjektivních právech s tím, že jím žalovaný nepřipustně extenzivně vykročil ze zákonného rámce garantovaného ústavními kautelami čl. 2 odst. 2 a čl. 11 odst. 1 Listiny. Zajištěním jiných než vybraných výrobků dochází k intenzivnímu zásahu do vlastnického práva a jeho akceptování by vytvářelo prostor k protiprávní libovůli a svévoli veřejné moci.

Žalovaný po rekapitulaci dosavadního řízení a právního názoru vysloveného v napadeném rozhodnutí namítl, že napadeným rozhodnutím žalobkyně nemohla být zkrácena na svých právech, neboť jde o rozhodnutí typově zcela ve prospěch adresáta a že podaná žaloba je proto žalobou čistě akademickou. Navrhl proto v první řadě odmítnutí žaloby.

Soud dospěl k závěru, že žalobu je namístě skutečně odmítnout.

Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Žalobkyně sice tvrdí, že vydaným rozhodnutím byla zkrácena na svém vlastnickém právu a na právu, aby veřejná správa respektovala zásadu legality a zákazu svévole. Jak však ze souvislostí podané žaloby plyne, k takovému zásahu došlo rozhodnutím o zajištění vybraných výrobků podle § 42 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních, na což žalovaný zareagoval zrušením zajišťovacího rozhodnutí. Podanou žalobou však žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání proti uvolnění zajištěných vybraných výrobků podle § 42c odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, tj. proti rozhodnutí, jímž žalobkyni byly vydány neoprávněně zajištěné výrobky. Žalobkyně přitom svou argumentací vlastně usiluje o to, aby jednou zajištěné výrobky, u nichž se dodatečně zjistí, že nebyly vybranými výrobky ve smyslu zákona o spotřebních daních, nemohly být nikdy vydány zpět. Z podané žaloby ani dalších souvislostí se však žádným racionálním způsobem nepodává, jak by mohlo zrušení napadeného rozhodnutí být žalobkyni ku prospěchu. Tvrzené zásahy do veřejných subjektivních práv žalobkyně jsou pouze virtuální povahy bez reálného dotčení její právní sféry a je tak zjevné, že žalobkyně napadeným rozhodnutím na svých právech ve skutečnosti dotčena být nemohla. Mj. i proto, že rozhodnutí o uvolnění zajištění vybraných výrobků žalobkyni nestanoví žádné nové povinnosti a neomezuje její práva, a to ani nepřímo.

Úkolem soudu není řešit akademické otázky bez reálného dopadu do právní sféry žalobkyně. Otázka, již se žalobkyně pokouší přednést, by mohla být řešena ve vztahu k rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků. Pochybení při zajištění výrobků žalobkyně však bylo odstraněno již uvnitř správního řízení a s ohledem na subsidiaritu soudního řízení správního již tedy není namístě, aby se k věci vyjadřoval soud, a to ani na základě umělého vyvolání sporu ve vztahu k rozhodnutí, jež žalobkyni reálně zasáhnout nemohlo. Důsledky případného

pochybení celních orgánů při zajištění výrobků žalobkyně lze řešit podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, nikoliv však nyní iniciovaným řízením před správními soudy.

S ohledem na uvedené proto soud dospěl k závěru, že žaloba musí být odmítnuta jako podaná osobou k tomu zjevně neoprávněnou ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle nějž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. února 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová